

samarbejdsproces op, hvor vi bruger EU-udvidelsen som løftestang.

Der er blevet stillet nogle konkrete spørgsmål, som jeg vil svare på, før jeg går over til forslaget til vedtagelse. Jeg tror, det var hr. Jørn Jespersen, der spurgte, om det ville være rigtigt at dreje Den Europæiske Investeringsbank, så den blev mere orienteret i retning af at finansiere miljøinvesteringsprojekter i Østeuropa. Jeg vil gerne sige, at det synspunkt er jeg helt enig i. Den proces er i gang, og EIB er en vigtigt samarbejdspartner bl.a. for os.

Hr. Albrechtsen spurgte om Ignalina, om vi gjorde en indsats dér. Danmark er førende, når det drejer sig om at anvise alternativer til Ignalina, hvad også den litauiske regering har anerkendt, og vi har også spillet en stor rolle i hvert fald i forberedelsen af beslutningen om at lukke reaktor I permanent i Ignalina.

Med hensyn til forslaget til vedtagelse har hr. Ebbe Kalnæs allerede gennemført en udmærket gennemgang af det første stykke. Dette her er naturligvis en måde at sikre, at der sker en hurtig udvidelse, og ikke et forsøg på at bremse; det er selvfølgelig noget frygteligt vrøvl.

Men hvis jeg går ind på de enkelte pinde og tager den første pind først: at kandidatlandene hurtigst muligt optages i EU under opfyldelse af Københavnskriterierne, så er det en selvfølgelig, går jeg ud fra, for alle partier, og der vil jeg selvfølgelig undre mig meget, hvis det er det, man er uenig i.

Den anden pind handler om at inddrage kandidatlandene i EU's arbejde med at udarbejde væsentlige strategier og politikker på miljøområdet. Det er noget, som det svenske formandskab har gjort til en vigtig opgave for sig, og hvor vi har et glimrende samarbejde. Er man imod det? Har man noget imod, at vi nu udvikler nogle strategier, som også kommer til at omfatte de nye medlemsstater, og at vi så allerede i udarbejdelsen inddrager dem?

I den tredje pind står der, at kandidatlandene holder tempoet i reformprocessen. Jamen det er vel det, vi alle sammen ønsker, at den fortsatte reformering af disse samfund – det gælder i øvrigt ikke kun på miljøområdet – bliver opretholdt.

Dernæst tales der om at bidrage til at styrke den bilaterale Øststøtte: Det går jeg ud fra at vi er enige om. Jeg ved godt, at man har foreslået betydelige besparelser på bistandsområdet, men hvis det også omfatter Østlandene, ville jeg meget gerne høre det.

Så er der spørgsmålet om kandidatlandenes gennemførelse af EU's lovgivning: Jamen det er jo et krav i forvejen. Det er jo ikke, om jeg så må sige, en del af mandatet: Der skal ske en reformering, som det hedder, ind i lovgivningen, men det er jo ikke ensbetydende med, at det skal gennemføres fra dag 1.

Det, forhandlingerne drejer sig om, er, jo netop, hvor lange overgangsordninger der skal være for hvert enkelt område, og der er det da selvfølgelig i vores og deres interesse, at de bliver så korte som muligt, sådan at de får forbedret deres miljø og vi får de fordele, jeg omtalte før, for vores vedkommende. Men forudsætningen for at kunne stille det krav – eller fremsætte det ønske – er naturligvis, at man er parat til at rykke ud med økonomisk støtte.

Så er der spørgsmålet om internationale konventioner og integration i sektorpolitikkerne – alt sammen helt klare, danske synspunkter, som partierne hidtil har været tilhængere af. Jeg forstår ikke, hvor uenigheden er.

Når det drejer sig om at prioritere de store natur- og miljømæssige værdier, er en af de store chancer ved at få dem med i vores europæiske union jo netop, at der er så store naturværdier i disse områder, som vi på denne måde kan bevare.

Og endelig opbygningen af det civile samfund, styrkelse af forskningen, miljøorganisationerne osv.: Det går jeg ud fra som givet at vi er tilhængere af. Jeg synes, at fru Henriette Kjær endda sagde, at Århuskonventionen var et godt redskab i så henseende.

Glem i øvrigt ikke, at i forbindelse med opgøret med kommunismen var det miljøbevægelserne, der var toneangivende i en lang række lande. Så vidt jeg husker, var hr. Landsbergis, den tidligere præsident i Litauen, formand for miljøbevægelsen i Litauen; da var det miljøbevægelserne. Skal vi nu, hvor de er sluppet af med kommunismens diktatur, i den situation sige, at vi vil ikke hjælpe til?

Kort sagt: Der er ikke et eneste synspunkt, der ikke er redegjort for mange gange i Folketingets Miljøudvalg og i Folketingets Europaudvalg, og som har været fuldstændig indarbejdet i dansk politik på området.

Alligevel siger man i dag, at man vil stemme nej. Det skylder man altså en forklaring på til dette Ting med en konkret henvisning til: Hvor er det, der er sket en ændring i forhold til tidligere?